

Sygn. akt IV KK 114/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 sierpnia 2022 r.,
sprawy **M. T.**,
skazanego z art. 183 § 1 k.k. w zw. z art. 183 § 5 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. T. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K [...] oskarżonych M. T. i M. S. uznał za winnych tego, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 24 maja 2017 r. do dnia 26 maja 2017 r. w m. P., gm. P., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu, wbrew przepisom składowali na nieruchomości o numerach ewidencyjnych [...]1, [...]3, [...]3 położonej w miejscowości P., gm. P. odpady przemysłowe w tym odpady łatwopalne, stwarzające zagrożenie pożarem i wybuchem, mogące wywołać długotrwałe niekorzystne skutki w

postaci zanieczyszczenia cieków i wód gruntowych w postaci szkodliwego działania na organizmy wodne, toksyczne dla ludzi w ilości około 138.000 dm³ w miejscu do tego nieprzystosowanym, nie spełniającym wymogów w zakresie ochrony środowiska, a zatem w takich warunkach i w taki sposób, że mogło to zagrozić życiu lub zdrowiu człowieka lub spowodować istotne obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi lub spowodować zanieczyszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, przy czym odpady te zostały przywiezione z zagranicy bez wymaganego zezwolenia,

tj. przestępstwa z art. 183 § 1 k.k. w zw. z art. 183 § 5 k.k.;

2. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 24 maja 2017 r. do dnia 26 maja 2017 r. w nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili A. S. oraz I. M. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym – nieruchomości o numerach ewidencyjnych [...]/1, [...]/3, [...]/3 położoną w miejscowości P., gm. P. w ten sposób, że wprowadził ich w błąd co do zamiaru wykupu nieruchomości po uprzednim podpisaniu umowy dzierżawy, w wyniku czego I. M. S. udostępnił mu działkę przed zawarciem umowy dzierżawy pod pozorem przechowywania na niej pojazdów, w wyniku czego na nieruchomości bez zgody i wiedzy właścicieli przywieziono i pozostawiono łącznie 65 plastikowych pojemników o pojemności 1.000 litrów każdy, 250 metalowych beczek o pojemności 200 litrów zawierających odpady, czym działał na szkodę ww. w wysokości nie mniejszej niż 5.000 zł, stanowiącej wartość miesięcznego czynszu dzierżawnego,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w Ł. orzekł wobec każdego z ww. karę łączną jednego roku pozbawienia wolności. Ponadto, zasądził solidarnie od M. T. i M. S. na rzecz pokrzywdzonego I. S. kwotę 50.000 zł tytułem naprawienia szkody w części, a także nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Środowiska i Gospodarki Wodnej w W. po 10.000 zł. Orzeczenie zawierało rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Od rzeczonego orzeczenia została wywiedziona apelacja przez obrońcę M. T., który wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K [...] w stosunku do oskarżonego M. T. zaskarżył w całości, podnosząc następujące zarzuty:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na wydane rozstrzygnięcie tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wadliwą, dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań I. M. S. i K. S., S. B., W. B., S. B., H. W., K. Z., K. R., A. G. oraz wyjaśnień M. T., co skutkowało błędnym ustaleniem, iż w dniu 24 maja 2017 r. M. T. miał kontaktować się telefonicznie z I. S. w celu ustalenia warunków dzierżawy, a następnie wykupu działki położonej w P., w sytuacji, gdy to S. B. był osobą odpowiedzialną za kontakt z I. S. i organizację miejsca na składowanie odpadów;
2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na wydane rozstrzygnięcie tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wadliwą, dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań A. G., H. W., K. R., S. B., S. B. i wyjaśnień M. T., co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na ustaleniu, iż w toku posiedzenia rady M. T. był osobą aktywniejszą, co przemawia za uznaniem jego wiodącej roli, w sytuacji gdy nawet S. B. w toku postępowania przed Sądem wprost przyznał, iż to on częściej udzielał się w toku Rady i wyjaśniał zaistniałą sytuację;
3. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na wydane rozstrzygnięcie tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wadliwą, dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań S. B. i W. B. oraz wyjaśnień M. T., co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na ustaleniu, iż oskarżony miał wiedzę o charakterze składowanych odpadów w miejscowości P. , w sytuacji gdy z depozycji zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego wprost wynika, iż nie miał on takiej wiedzy;
4. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na wydane rozstrzygnięcie tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez

oddalenie wniosku dowodowego i załączenie wydruków z komunikatora [...] pomiędzy M. T., a M. S. z uwagi na ich brak znaczenia w sprawie oraz dołączenie akt postępowania toczącego się przed Prokuraturą Rejonową w B. pod sygn. akt RSD I [...], w sytuacji gdy dowodzą one zasadności obaw M. T. o własne zdrowie i życie, wykorzystywania przez M. S. osoby M.T..

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenie poprzez uniewinnienie oskarżonego M. T. od obu zarzucanych mu czynów, jednocześnie wnosząc o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wydruków z komunikatora [...] na okoliczność zastraszania M. T. przez M. S., uzasadnionych obaw M. T. o własne zdrowie i życie, pomijania w toku wcześniejszych depozycji roli M. S. z uwagi na obawę przed współoskarżonym oraz zażądanie od Prokuratury Rejonowej w B. akt postępowania pod sygn. RSD I [...], a następnie dopuszczenie dowodu z dokumentów się w nich znajdujących na okoliczność uzasadnionej obawy M. T. o własne zdrowie, gróźb kierowanych przez M. S., wszczęcia postępowania przez M. T..

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 3 marca 2021 r., sygn. akt II K [...] wywiódł również ustanowiony z urzędu obrońca M. S., niemniej rzeczona apelacja nie ma znaczenia dla przedmiotowej sprawy (niezłożenie kasacji), tym samym Sąd odstąpił od przytaczania podniesionych w niej zarzutów oraz złożonych wniosków.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Ł..

Kasacja od powyższego wyroku została wywiedziona przez obrońcę skazanego M. T., który to rzeczony wyrok zaskarżył w całości na korzyść wymienionego, zarzucając mu przy tym:

1. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie tj.:
1. art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez wadliwe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego w przedmiocie oddalonego przez Sąd I instancji wniosku dowodowego, a następnie oddalenie ponowionego w toku postępowania apelacyjnego wniosku dowodowego w postaci załączenia akt postępowania

toczącego się przed Prokuraturą Rejonową w B. pod sygn. akt RSD 1 [...] oraz wydruków wiadomości z komunikatora [...] jako niemających znaczenia w sprawie, a w konsekwencji odstąpienie od merytorycznej oceny zawnioskowanych dowodów w sytuacji, gdy jego przeprowadzenie miało na celu umożliwienie pełnej i swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ukazanie osoby współoskarżonego M. S., podejmowania przez niego działań sprzecznych z prawem w stosunku do osób trzecich, jak też prób wpływania na ich zachowania co pozwoliłoby na prawidłową ocenę roli i postawy M. T. w inkryminowanym mu czynie;

2. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego, wydanego w wyniku naruszenia podstawowego prawa oskarżonego do obrony przez uniemożliwienie wykazania w toku postępowania swojej niewinności objawiającego się uznaniem dowodu złożonego w dniu 24 kwietnia 2019 r. na rozprawie w przedmiocie poddania się badaniu wariografem jako nieprzydatnego w sprawie;
3. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego, wydanego w wyniku naruszenia podstawowego prawa oskarżonego do obrony przez uniemożliwienie wykazania w toku postępowania źródeł pochodzenia odpadów niebezpiecznych i wprowadzeniu w błąd dalszych ich nabywców z uwagi na oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka K. B. złożonego na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu 7 października 2019 r. jako zmierzającego do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy konieczność jego złożenia była reakcją na treść depozycji świadka M. G., zaś treść zarzutu I stawianego oskarżonemu obejmowała przewóz odpadów z zagranicy bez wymaganego zezwolenia;
4. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego, wydanego w wyniku naruszenia podstawowego prawa oskarżonego do obrony poprzez prowadzenie rozprawy podczas usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego bądź jego pełnomocnika na

rozprawach toczących się przed Sądem I instancji w dniach 7 października 2019 r. oraz 3 marca 2021 r. a w konsekwencji uniemożliwieniem oskarżonemu do osobistego zadawania pytań świadkom, jak też uniemożliwienie zajęcia ostatecznego stanowiska w sprawie.

Powyższe naruszenia prawa popełnione przez Sąd *ad quem* w ocenie skarżącego miały skutkować:

1. brakiem przeprowadzenia pełnej i rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji na gruncie sformułowanych zarzutów w wywiedzionej apelacji;
2. zaakceptowaniem popełnionych przez Sąd Rejonowy w Ł. błędów, których skutkiem było pozbawienie prawa do obrony M. T.;
3. wydaniem wadliwego orzeczenia utrzymującego *de facto* w całości w mocy rażąco niesprawiedliwe orzeczenie Sądu I instancji wydanego w oparciu o naruszenie szeregu przepisów postępowania karnego o charakterze gwarancyjnym.

Jednocześnie obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania na zasadzie art. 531 § 1 k.p.k., względnie oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację co do zasady w granicach zaskarżenia. Owo rozpoznanie ograniczone jest zakresem podniesionych zarzutów, tj. twierdzeń autora kasacji w przedmiocie uchybień popełnionych przez sąd odwoławczy w orzeczeniu, które zostało zaskarżone. W szerszym zakresie Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację tylko w przypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest

wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych uchybieniami o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa o podobnej randze. W toku postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, ani nie weryfikuje się zasadności ustaleń faktycznych, bowiem to zarzut kasacyjny musi precyzyjnie wskazywać o jakie uchybienie chodzi, gdyż będzie on odczytywany w sposób ścisły oraz formalny (postanowienie SN z dnia 22 lipca 2021 r., V KK 229/21, LEX nr 3241697).

Przechodząc do rozpoznania pierwszego z podniesionych zarzutów (sformułowanego w punkcie 1a kasacji) zauważyć należy, że oddalenie przez Sądy obu instancji wniosku o przeprowadzenie dowodu z wydruków zawierających treść korespondencji pomiędzy M. T. a M. S. z aplikacji [...] oraz akt postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w B. nie stanowiło rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem tylko kumulatywne spełnienie obu tych warunków mogłoby w myśl art. 523 § 1 k.p.k. czynić kasację obrońcy skazanego skuteczną. Skarżący podnosi, że przeprowadzenie ww. dowodów miało na celu ukazanie osoby współoskarżonego M. S., podejmowania przez niego działań sprzecznych z prawem w stosunku do osób trzecich, jak również prób wpływania na ich zachowania, co pozwoliłoby na prawidłową ocenę roli i postawy M. T. w zarzucanych mu czynach. Jak słusznie zwrócił jednak uwagę Sąd *a quo*, zmiana relacji pomiędzy M. T. a M. S., po złożeniu wyjaśnień przez obu skazanych nie mogła mieć wpływu na ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie. Kasator nie wykazał, aby *tempore criminis* M. T. podejmował działania w obawie przed M. S.. Tego rodzaju sugestie, które zresztą nie zostały *expressis verbis* wyartykułowane w kasacji, są gołosłowne. Obrońca skazanego zapomina także, że przypisanie odpowiedzialności M. T. nie nastąpiło wyłącznie na podstawie wyjaśnień M. S., lecz opiera się również na zeznaniach licznych świadków, w tym I. S., K. S., A. G., H. W., K. R., K. Z., S. B., S. B., W. B. czy J. W.. Tak więc przedmiotowa sprawa nie opiera się, jak zdaje się sugerować Autor kasacji, wyłącznie na pomówieniach M. S., do którego wyjaśnień Sądy obu instancji podeszły *nota bene* z ostrożnością, co znajduje swe odzwierciedlenie w pisemnych motywach ich decyzji. Ocena Sądu *ad*

quem w zakresie oddalenia wskazanego wniosku dowodowego oraz rozpoznania w tym zakresie zarzutu apelacyjnego była tym bardziej uzasadniona, że jak ustalono dochodzenie Prokuratury Rejonowej w B. w sprawie wymuszania zwrotu wierzytelności w okresie od dnia 28 sierpnia 2020 r. do dnia 10 września 2020 r. w bliżej nieustalonym miejscu poprzez sieć Internet, poprzez wielokrotne wysyłanie wiadomości i połączenia telefoniczne, w trakcie których grożono M. T. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym groźby te wzbudzały uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 191 § 2 k.k. zostało prawomocnie umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego. Stąd też wnioskowane dowody nie stanowiły potwierdzenia stawianej przez skarżącego tezy dowodowej.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia przepisów art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w związku z oddaleniem przez Sąd odwoławczy wniosków o przeprowadzenie dowodów z wydruków korespondencji z aplikacji [...] oraz akt postępowania Prokuratury Rejonowej w B., jak również przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. podczas rozpoznawania analogicznego zarzutu apelacyjnego.

Pozostałe zarzuty kasacji podnoszą naruszenie prawa procesowego poprzez utrzymanie w mocy przez sąd odwoławczy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia w wyniku naruszenia prawa skazanego do obrony, przejawiającego się naruszeniem przepisów procedury wskazanych przez skarżącego.

Zasadnym jest przypomnieć, że przepis art. 440 k.p.k. z racji na swój wyjątkowy charakter znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem dotknięte uchybieniami mieszczącymi się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter jest taki, że czyni to orzeczenie niesprawiedliwym w stopniu rażącym. Rażąca niesprawiedliwość orzeczenia sądu odwoławczego ma miejsce wtedy, gdy sąd ten pominął lub nie zauważył uchybień popełnionych przez sąd, niewątpliwych i bezspornych, które w sposób znaczący mogły stanowić o naruszeniu przez orzeczenie między innymi zasady sprawiedliwej represji. Owa „rażąca niesprawiedliwość” w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko „oczywista” - a więc „widoczna na pierwszy rzut oka”, „niewątpliwa” - ale też

ma wyrażać poważny „ciężar gatunkowy” uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego „rażącą niesprawiedliwością”. Rzeczą więc dotyczy nie każdej „niesprawiedliwości” wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić chociażby z zasadą rzetelnego procesu (por. postanowienie SN z dnia 10 października 2013 r., V KK 129/13, LEX nr 1402694 oraz postanowienie SN z dnia 25 maja 2021 r., II KK 138/21, LEX nr 3245229). Ponadto godzi się zauważyć, że uchybienia wskazane w pkt 1b-1d kasacji nie zostały w ogóle podniesione w apelacji. Tym samym uznanie zasadności ww. zarzutów stanowiłoby *de facto* przyznanie obrońcy, że nienależycie wywiązał się ze swych obowiązków, skoro na etapie postępowania odwoławczego nie dostrzegł tak fundamentalnych i oczywistych uchybień.

Odnosząc się do zarzutu z punktu 1b kasacji zauważyć należy, że obrońca skazanego M. T. złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z badań wariograficznych ww. na okoliczność czy miał on wiedzę o tym, że na terenie miejscowości P. miały być składowane materiały niebezpieczne i czy przeprowadzał rozmowy telefoniczne z pokrzywdzonym M. S. i jeżeli tak to, ile takich rozmów było. Sąd *a quo* oddalił ww. wniosek dowodowy w toku rozprawy w dniu 28 września 2020 r. na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. z uwagi na fakt, iż dowód taki ma charakter eliminacyjny i przeprowadzany jest co do zasady we wstępnej fazie postępowania w celu ograniczenia kręgu osób podejrzanych. Samo badanie wariografem nie przesądza o wiarygodności bądź niewiarygodności danej osoby i ocena tego dowodu nie ma charakteru ścisłego w znaczeniu pewności wyników nieuświadomionych reakcji na określone pytania (k. 893v). O dopuszczeniu danego dowodu decyduje obiektywne przekonanie organu procesowego o znaczeniu dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy, a nie zaś subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istotności dowodu. To organ procesowy decyduje czy dany wniosek odwodowy istotnie będzie wspierał wersję prezentowaną w wyjaśnieniach skazanego czy będzie nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności, którą powołuje wnioskujący. Jak słusznie zważył sąd *a quo* w doktrynie i orzecznictwie trafnie podnosi się, że wynik badania, o jakim stanowi art. 199a k.p.k. dowodzi wyłącznie tego, jakie były reakcje organizmu skazanego na określone zadawane mu pytania. Nie można go uznawać za dowód sprawstwa (czy braku sprawstwa), lub winy (czy braku winy) skazanego. Nie służy on również

ocenie wiarygodności wyjaśnień. Wartość poznawcza tego dowodu istnieje głównie na wczesnym etapie postępowania, ponadto również zapoznanie skazanego z aktami postępowania ujemnie wpływa na wartość poznawczą wnioskowanego dowodu (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 listopada 2014 r., II AKa 363/14, LEX nr 1927977). Nie sposób zatem mówić o naruszeniu prawa skazanego do obrony, czy innych zasad procesu karnego jak chociażby prawdy materialnej czy zasady słuszności, zarówno w przypadku Sądu *a quo*, jak i Sądu *ad quem*, który badał wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Ł.. To do oceny sądów obu instancji należała decyzja w zakresie dopuszczenia dowodu w postaci opinii z zakresu badań przy użyciu wariografu. Powyższe przesądzało o braku słuszności podniesionego zarzutu tym bardziej, że Sąd I instancji klarownie wyjaśnił powód oddalenia wniosku dowodowego. Argumenty podniesione w kasacji mają charakter czysto polemiczny.

Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w odniesieniu do zarzutu z punktu 1c kasacji. Zauważyć przy tym należy, że zarzut skarżącego jest dalece nieprecyzyjny, bowiem zarzucając naruszenie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. wskazuje, że złożenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka K. B. miało miejsce na rozprawie w dniu 7 października 2019 r., co w rzeczywistości się nie wydarzyło, bowiem sporządzony protokół rozprawy ze wskazanego dnia nie zawiera żadnej wzmianki w tym przedmiocie. Wskazany wniosek dowodowy jak wynika z akt postępowania został złożony podczas rozprawy w dniu 23 listopada 2020 r. W toku rozprawy, tego samego dnia sąd *a quo* na mocy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. postanowił oddalić wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka K. B. z uwagi na to, że obrońca nie wykazał żadnego związku z działaniami skazanego M. T., wobec czego rzeczony wniosek w ocenie wymienionego sądu zmierzał w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania (k. 928v). W tej sytuacji oddalenie rzeczowego wniosku dowodowego nie może prowadzić do wniosku, że zapadły wyrok jest rażąco niesprawiedliwy.

Przechodząc do rozpoznania ostatniego z podniesionych zarzutów (punkt 1d kasacji) zauważyć należy, że działaniom Sądu *a quo* oraz dokonanej w tym zakresie kontroli odwoławczej przez Sąd *ad quem* nie można przypisać naruszenia przepisów art. 440 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. w zw.

z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Jak wskazano wyżej skarżący nie kwestionował w apelacji naruszenia prawa do obrony M. T. poprzez prowadzenie rozprawy pod nieobecność jego czy też obrońcy. Jak wskazuje zalegający w aktach przedmiotowej sprawy protokół rozprawy z dnia 7 października 2019 r., podczas rzeczony rozprawy obecny był obrońca skazanego, który zgodnie z dyspozycją 86 § 1 k.p.k. mógł podejmować czynności procesowe jedynie na korzyść skazanego M. T.. Na rozprawie w dniu 3 marca 2021 r. istotnie nie był obecny zarówno skazany jak i jego obrońca, jednak wówczas postępowanie dowodowe zostało już zamknięte i tego dnia nie przeprowadzono żadnych dowodów. Sąd *a quo* na podstawie art. 404 § 2 k.p.k. postanowił nie uwzględnić wniosku o odroczenie rozprawy wskazując, że w sposób oczywisty zmierzał on do przedłużenia postępowania. Rzeczona sprawa w owym czasie toczyła się od 2 lat i była wielokrotnie odraczana lub zdejmowana z wokandy z przyczyn leżących po stronie oskarżonego M. T.. Udział w rozprawie w innym sądzie na godz. 9:00 w sytuacji, kiedy niniejsza sprawa była wyznaczona na godz. 12:00 nie zostało uznane za okoliczność usprawiedliwiającą nieobecność skazanego, którą to Sąd *a quo* na poprzednim terminie uznał za nieobowiązkową, zważając przy tym na to, że skazany był reprezentowany przez profesjonalnego obrońcę, a ówczesny etap postępowania nie dotyczył postępowania dowodowego, które jak wskazano wyżej zostało zamknięte. Mając na względzie powyższe i zważając przy tym na okoliczności sprawy, Sąd *a quo* był uprawniony do podjęcia rzeczony rozstrzygnięcia. Skarżący w żadnym stopniu nie wykazał aby nieobecność obrońcy czy samego oskarżonego na wskazanych rozprawach miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Wskazanie, że nieobecność M. T. podczas rozprawy toczącej się w ww. datach uniemożliwiła mu osobiste zadawanie pytań świadkom, jak też uniemożliwienie zajęcia ostatecznego stanowiska w sprawie jest dalece niewystarczające dla uznania rażącej niesprawiedliwości zapadłego wyroku. Po pierwsze, Skarżący nie wskazał, choćby ogólnie, o jakie pytania kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy chodzi i pod adresem jakich świadków. Po drugie, jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasację, skazany M. T. w piśmie datowanym na 29 września 2019 r. przedstawił ostateczne stanowisko w sprawie. W tej sytuacji brak było podstaw do ingerencji przez Sąd odwoławczy w wyrok

Sądu I instancji ze wskazanych przyczyn w sytuacji, gdy tego rodzaju zarzuty w ogóle nie zostały podniesione w apelacji.

Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że podniesione zarzuty znajdują się na granicy dopuszczalności, bowiem pod pozorem rażącego naruszenia prawa procesowego przez sąd odwoławczy, mającego rzekomo istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia skarżący *de facto* kwestionuje ustalenia faktyczne co rzecz jasna jest niedopuszczalne z mocy prawa (*vide* art. 523 § 1 k.p.k.). Jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, natomiast rażące naruszenia prawa - jako podstawa kasacji - muszą być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym. Postępowanie kasacyjne zarówno nie stanowi trzeciej instancji, jak i nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem, a do czego jawnie zmierzają zarzuty podniesione w kasacji skarżącego. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem sądu odwoławczego, sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej. Zarazem, zakres kontroli kasacyjnej - poza okolicznościami uwzględnianymi z urzędu - jest wyznaczony przez granice zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (zob. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2021 r., II KK 243/20, LEX nr 3169311).

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego M.T..

[as]